

ΜΠΡΟΣΤΑ! ΟΥΤΕ ΠΙΣΩ, ΟΥΤΕ ΣΗΜΕΙΩΤΟΝ...

Το 2012 θα είναι έτος-τομή για την Ελλάδα. Ή θα καταφέρει να βρει το δρόμο που οδηγεί μακριά από τη χρεοκοπία, ή θα βρεθεί αντιμέτωπη με τους χειρότερους εφιάλτες της.

Τους επόμενους 12 μήνες θα δοκιμαστούν ξανά οι αντοχές των Ελλήνων πολιτών με νέα μέτρα, ριζικές αλλαγές και αναγκαίες μεταρρυθμίσεις. Η καλύτερη ευχή για όλους. Αυτό το πικρό ποτήρι να είναι το τελευταίο. Πάνω απ' όλα με αλήθεια και καθαρές κουβέντες από όλους (πολιτευόμενους και πολίτες), δεδομένου ότι το νέο έτος θα είναι και εκλογικό...

ΣΤΟ ΔΡΟΜΟ ΠΟΥ ΑΝΟΙΞΕ Ο ΤΑΣΣΟΣ ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

Ξανά από την αρχή από σήμερα το μέτρημα... Δυο χιλιάδες χρόνια συν 11 και ακόμη δεν μπορέσαμε να κάνουμε στην Ελλάδα πράξη, για μια ανθρώπινη πολιτεία, αυτά που κήρυττε ο Χριστός... Χρόνια ψάχνουμε για έναν Τάσσο Παπαδόπουλο, που θα σώσει την Ελλάδα, όπως κατάφερε και έσωσε την Κύπρο. Βάζοντας τα θεμέλια για την αξιοποίηση του χρυσαφιού που έκρυβε η θάλασσά της...

Προς το παρόν ζηλεύουμε την Κύπρο... Και εύχομαι κάποιος από τους σημερινούς Έλληνες πολιτικούς, να βαδίσει στο δρόμο που άνοιξε ο Τάσος Παπαδόπουλος...

Η Κύπρος σηκώνει παγκόσμια ενεργειακή σημαία! Αποτελεί πλέον ένα σημαντικό παίκτη του ενεργειακού χάρτη της Ευρώπης και του κόσμου ολόκληρου. Η τόλμη που έχει επιδειχθεί από την Κυπριακή Δημοκρατία και ειδικότερα από την προεδρία Τάσσου Παπαδόπουλου, να καθορίσει την Αποκλειστική Οικονομική Ζώνη (ΑΟΖ) της Κύπρου, αποδίδει καρπούς...

Ο ΦΩΤΗΣ ΧΑΡΑΛΑΜΠΙΔΗΣ σχολιάζει την ελληνική πραγματικότητα

10 ΧΡΟΝΙΑ ΜΕ ΤΟ ΕΥΡΩ

Τίποτε δεν θυμίζει την 1η Ιανουαρίου του 2002, την ημέρα που 300 εκατομμύρια Ευρωπαίοι από 12 χώρες της Ευρωπαϊκής Ένωσης πήραν στα χέρια τους τα πρώτα φρεσκοτυπωμένα Ευρώ. Τότε, μαζί με τους άλλους Ευρωπαίους, η Ελλάδα γιόρταζε την έλευση του Ευρώ με το σύνθημα

«η Ελλάδα αλλάζει νόμισμα και αλλάζει εποχή». Ο τότε πρωθυπουργός Κώστας Σημίτης τόνιζε: «Το Ευρώ είναι η σταθερή αφετηρία για την εδραίωση της ισχυρής και υπερήφανης Ελλάδος, μιας Ελλάδος που δεν μελαγχολεί, δεν παρατείνεται, δεν μεμψιμοιρεί, αλλά επιμένει, προσπαθεί, πετυχαίνει».

Σήμερα, με την ανατολή του 2012, η Οδύσσεια του Μνημονίου, που σηματοδοτήθηκε από την αποτυχημένη προσπάθεια να επανέλθει η Ελλάδα στον ορθό δρόμο των κανόνων της Ευρωζώνης, της δραστηκής μείωσης των ελλειμμάτων και του δημοσίου χρέους, συνεχίζεται. Φτάσαμε στο σταυροδρόμι, στο οποίο ήμασταν, όταν ξεκίνησε η προσπάθεια για ένταξη στο Ευρώ. Όπως τότε, οι ίδιες διαφωνίες, τα ίδια επιχειρήματα, το ίδιο δίλημμα: άλμα στο μέλλον, με σκληρό τίμημα ή επιστροφή στο παρελθόν και στη δραχμή.

ΠΙΚΡΑ ΚΑΙ ΜΙΖΕΡΙΑ ΜΑΖΙ ΤΟ 2011

Αυτό ήταν! Το «δίσεκτο» 2011, που να φύγει και να μη σώσει να γυρίσει ποτέ πίσω. Θεέ μου. Αυτός δεν ήταν χρόνος, αυτός ήταν εκατό χρόνια δυστυχίας μαζί. Κάθε μέρα και χειρότερη από την προηγούμενη, κάθε εβδομάδα ακόμη πιο σκληρή και πιο δύσκολη και κάθε μήνας – αχ, κάθε μήνας – μια δεκαετία πίκρας και μιζέ-

ριας μαζί. Απολύσεις, περικοπές, ανασφάλεια, κι όλα τριγύρω σκοτεινά, να μην υπάρχει φως από πουθενά. Και να 'χεις κι εκείνα τα κανάλια το βράδυ, ότι τίποτα δεν έχεις δει ως τώρα – τα χειρότερα έρχονται. Και μια ιστορία, ρε παιδί μου, να επαληθεύονται κατά γράμμα. Για τα χειρότερα. Γιατί καλύτερα δεν ακούσαμε από το στόμα κανενός.

Κάθε κουβέντα και φαρμάκι. Κάθε λέξη και μια βολή. Πώς γίναμε έτσι, ρε γαμώ το... Άντε ντε, πώς γίναμε. Ψάχνομαι κι εγώ, όπως και ο καθένας. Και αυτό που με τρελαίνει είναι ότι δεν υπάρχει φως πουθενά. Ούτε στην άκρη του τούνελ, ούτε στο μάτι του τηλεσκοπίου. Μια απέραντη μαυρίλα υπάρχει που πέφτει πάνω σου και σε πλακώνει και δεν σ' αφήνει να πάρεις ανάσα.

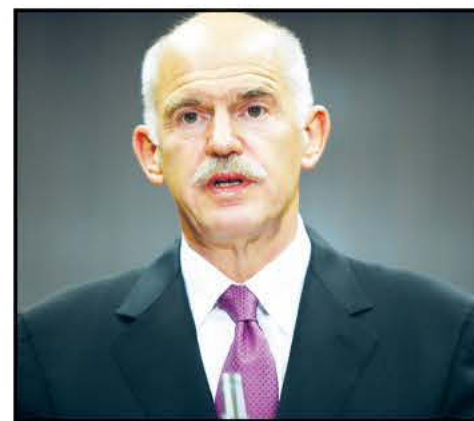
Τόσο που –άκου τρέλλα– κι εγώ κάθησα ν' ακούσω τα πρωτοχρονιάτικα μηνύματα της ελληνικής πολιτικής ηγεσίας. Να δω τι θα πουν, ρε παιδί μου, για το αύριο. Για το μέλλον. Το δικό μας και της Ελλάδος. Τι θα υποσχεθούν. Όλοι τους. Και αυτοί που κυβερνούν και αυτοί που θέλουν να κυβερνήσουν...

Έστω να ζήσω μέσα από τα λόγια τους καλύτερες ημέρες. Να περάσω στην εικονική πραγματικότητα που φτιάχνουν «τα ψεύτικα τα λόγια, τα μεγάλα»... Όχι, δεν είναι η πρώτη φορά, αλλά τώρα είναι η πρώτη φορά που τα έχω τόσο ανάγκη...

ΜΕΙΝΑΜΕ ΟΛΟΙ ΜΕ ΤΗΝ ΕΛΠΙΔΑ

Θυμάστε τη θεία που ξεφυλλίζει το άλμπουμ και είναι μονίμως στο στόμα με ένα «τι ωραία που ήταν τότε» (κι ας ήταν κακά, ψυχρά κι ανάποδα, αλλά εκείνη τα έβλεπε όλα ρόδινα, για χίλιους λόγους), έτσι ακριβώς. Έχω ακούσει

κόσμο και κοσμάκη να σου λέει τι ωραία που ήταν «το καλοκαίρι του χρηματιστηρίου», τότε που οι περισσότεροι κάθονταν στην παραλία, αγόραζαν και πούλαγαν μετοχές και παράλληλα έχτιζαν παλάτια στην άμμο –βίλες, κότερα, λίμο, γκόμενες και πούρα, μια ζωή να τη βλέπουν η «Δυναστεία» και το «Ντάλας» και να τρελαίνονται. Κι ύστερα ξεφούσκωσε αυτό το όνειρο, ήρθε το άλλο όνειρο της Ολυμπιάδας, που θα έκανε την Ελλάδα το κέντρο της Γης. Κι όταν ξεφούσκωσε κι αυτό, μείναμε όλοι με την ελπίδα ότι τα καλύτερα δεν έχουν έλθει ακόμη, αλλά τα έχουμε οπίσω. Μέχρι που ξυπνήσαμε εκείνο το μεσημέρι του Μαΐου του 2010, με τον Γιώργο Παπανδρέου να έχει πλάτη – κάρδρο το Καστελλόριζο και να μας δίνει χειροπόδαρα στο Δου Νου Του...

ΕΠΑΙΞΕ ΚΙ ΕΧΑΣΕ

Ναι, το ξέρω, ο Γιώργος Παπανδρέου τα αρνείται όλα αυτά, δηλώνει ότι δεν φταίει –τα είπε και στη σύσκεψη-υπερπαραγωγή (κανονικός «Μπεν Χουρ») της Τρίτης 27/12– και δεν δέχεται να γίνει εξλαστήριο θύμα. Να μη γίνει. Κι εγώ το πιστεύω ότι δεν πρέπει να γίνει. Αλλά ότι φταίει, φταίει.

Θες γιατί δεν κατάλαβε τι ακριβώς συνέβαινε, θες γιατί βασίστηκε σε ψεύτικες διαβεβαιώσεις φίλων του, θες γιατί τον παραμύθιασαν οι άχρηστοι που είχε δίπλα του ότι μπορεί να τα φέρει βόλτα, η ουσία είναι ότι βρεθήκαμε στον πάτο του βαρελιού στα χέρια του. Ο ίδιος ωρύεται ότι η μεγαλύτερη ευθύνη ανήκει στη Νέα Δημοκρατία. Κι αυτό το ξέρω. Αλλά γιατί δεν τα είπε έγκαιρα; Γιατί στις 4 Οκτωβρίου, το βράδυ που κέρδισε τις εκλογές, δεν είπε την αλήθεια; Γιατί δεν είπε: «Ελληνική λαέ, ένα, δύο, τρία, τέσσερα, αυτή είναι η κατάσταση που παρέλαβα και για να τα φέρουμε βόλτα πρέπει να υποβληθείς σε θυσίες»; Ο Θεός κι η ψυχή του. Δεν θα το μάθουμε ποτέ.

Αλλά τώρα δεν επιτρέπεται να παραπονιέται. Έπαιξε κι έχασε...

Εκλογικό θα είναι το 2012, στην Ελλάδα

Έτος-«καταιγίδα» θα μπορούσε να χαρακτηριστεί το 2011, που απλώνει μια βαριά σκιά στην ιστορία της Ελλάδος και έδωσε τη θέση του σε ένα έτος, μέσα στο οποίο αναμένονται εξελίξεις, που θα καθορίσουν σε πολύ μεγάλο βαθμό το μέλλον της Ελλάδος και των πολιτών της. Το 2011 θα μείνει στην πολιτική ιστορία της Ελλάδος ως το έτος των χαρατσιών και ως το έτος εντός του οποίου έγινε αλλαγή πρωθυπουργού χωρίς να έχουν μεσολαβήσει βουλευτικές εκλογές. Αντίστοιχο προηγούμενο, το 1996, όταν η Κοινοβουλευτική Ομάδα του ΠΑΣΟΚ εξέλεξε πρωθυπουργό τον Κώστα Σημίτη, αντικαθιστώντας τον ασθενή Ανδρέα Παπανδρέου.

Επίσης, θα μείνει στην πολιτική ιστορία της Ελλάδος για τον σχηματισμό της τρικομματικής, μεταβατικού χαρακτήρα, κυβέρνησης, που επωμίστηκε το βάρος ενός πιάνιου (λόγω έκτακτων αναγκών) έργου, να διατηρήσει την

Ελλάδα στην Ευρωζώνη. Το πολιτικό χρηματιστήριο επιφύλαξε έντονες διακυμάνσεις, ακόμα και για το πιο βαρύ από τα «χαρτιά» του, το ίδιο το πολιτικό σύστημα, το οποίο έκανε να πάρει πάνω του με την τρικομματική στήριξη στην κυβέρνηση Λουκά Παπαδή-

μου, αλλά δεν κατάφερε να κεφαλαιοποιήσει τα οφέλη, όπως συνάγεται από τα ευρήματα όλων των τελευταίων δημοσκοπήσεων.

Ο Λουκάς Παπαδήμος είναι από τους κερδισμένους του προηγούμενου χρόνου, αλλά η αποτίμηση θα γίνει όταν κλείσει ο κύκλος της

μεταβατικής κυβέρνησης.

Ο πολιτικός που καταγράφει τα μεγαλύτερα κέρδη στο πολιτικό χρηματιστήριο του 2011 και μπαίνει από θέση ισχύος στο νέο έτος είναι ο Πρόεδρος της Νέας Δημοκρατίας. Με τη στήριξη στη μεταβατική κυβέρνηση, ο Αντώνης Σαμαράς έβαλε τις βάσεις για να αποφευχθεί η χρεοκοπία της Ελλάδος. Παράλληλα, «κέρδισε» τον ορισμό ημερομηνίας εκλογών, απομακρύνοντας από το Μέγαρο Μαξίμου τον βασικό πολιτικό του αντίπαλο.

Στους κερδισμένους δεν μπορεί να μη συγκαταλέγεται ο Γιώργος Καρατζαφέρης, καθώς επί σειρά μηνών υποστήριζε την ιδέα κάποιου τύπου συγκυβέρνησης. Ωστόσο, η συμμετοχή του ΛΑΟΣ στην κυβέρνηση Λουκά Παπαδήμου, εγκυμονεί κινδύνους για την προοπτική του κόμματος ενόψει των εκλογών του 2012, καθώς έχασε την αντιπολιτευτική του δυναμική.